

عنوان مقاله:

زندان زبان

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 5، شماره 11 (سال: 1379)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

محمدحسن حسن زاده - .

خلاصه مقاله:

زبان مهم ترین ابزار بیان دریافت های انسان است و برای رسیدن به جهان اندیشه انسان- جز در موارد بسیار استثنایی- غیر از زبان راهی وجود ندارد. اما با این حال، گاهی دریافت های انسان آن چنان گسترده و پیچیده می شوند که زبان از حمل آنها در می ماند و نمی تواند آنها را به بیان درآورد. در این صورت، زبان که راهی برای رهایی اندیشه های انسان از زندان ذهن اوست، خود به زندان دیگری بدل می شود که اندیشه های آدمی در آن به بند می افتد و انسان ناگریز می شود، برای رهایی از زندان زبان به گریزگاههای گوناگونی روی آورد. یکی از این گریزگاه ها ادبیات است. شاعر یا نویسنده در گریز از دریافت های خود کمک می گیرد که زبان در بیان آنها نمی تواند او را یاری کند؛ به عبارت دیگر، ادبیات با استفاده از روشهای گوناگونی که در علوم ادبی بررسی می شوند، با دخل و تصرف در زبان دیوارهای ستبر این زندان را فرو می ریزد و زبان را شایسته بیان فعالیت های عالی ذهن می سازد. ادبیات تصرف خود را از کوچک ترین عضو خانواده زبان یعنی واکها (صامت ها و مصوت ها) آغاز می کند و دامنه این تصرف را تا کل یک اثر گسترش می بخشد.

کلمات کلیدی:

زندان زبان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1406155>

